

VII. Презъ сетнитъ години отъ царуването на Иванъ Асѣня II се случило още едно важно събитие, което не е достатъчно изяснено. Проф. Златарски, следъ като разказва за влошенитъ отношения между папа Григория IX (1227—1241) и българитъ следъ 1237 год. и за усилията на папата да повдигне кръстоносенъ походъ противъ тѣхъ, завършва: „тѣй усърдно проповѣдванитъ отъ папа Григория IX кръстоносенъ походъ противъ Иванъ Асѣня II не можалъ да се състои“⁸⁷⁾. Въ сѣщностъ, такъвъ кръстоносенъ походъ се състоялъ и то подъ предводителството на имп. Балдуина II⁸⁸⁾. За него дава доста обширни сведения Георги Акрополитъ. Той разказва, че имп. Балдуинъ II, отчаянъ въ борбитъ за защита на своята империя, се отправилъ да търси помощъ на Западъ. Наистина, той се явилъ при своя сродникъ, френския кралъ Людовика IX Свети (1215—1270), врагъ на византийцитъ, и получилъ помощъ отъ него. Въ кратко време били събрани 60,000 войници французи⁸⁹⁾. Пжтуването съ кораби, поради голѣмитъ разноси, се оказало неудобно, затова кръстоносцитъ потеглили по сухо. Тѣ преминали презъ Франция, Италия, Маджарско и, презъ Дунава, стигнали българската земя (τῇ Βουλγαρίῳ προσέσχον). Споредъ Г. Акрополита, владѣтелитъ на странитъ, презъ които минавали, се отнасяли добре къмъ кръстоносцитъ, не само заради тѣхъ самитъ, но и поради омраза спрямо ромеитъ. Българитъ, като пренебрегнали сѣществуващия съ никейцитъ договоръ (τὰς μετὰ Ῥωμαίων στονδὰς παρσφαιότες), позволили на „франкитъ“ да преминатъ презъ тѣхнитъ предѣли⁹⁰⁾, а привидно показали,

87) Златарски, п. с., сс. 403—405.

88) Чудно е, че покойниятъ нашъ историкъ е пропусналъ да посочи този походъ, още повече, че за него споменува както К. Иречекъ, История на българитъ, с. 199, така и П. Никовъ, Църковната политика на Иванъ Асѣня II (= БИБ, III. 3. 1930, с. 109 сл.); двамата тѣзи учени, обаче, не указватъ използванитъ извори.

89) Погрѣшни сж сведенията на Иречекъ, п. с., с. 199, че била събрана „войска отъ 700 рицари и 20,000 коня“, както и на Никовъ, п. с., с. 109, който говори за „700 рицари и 30,000 конници, безъ да се смѣта пехотата“.

90) Думитъ на G. Acropolita, ib., p. 58, 14—15: ἀδείαν τοῖς Φράγγοις δεδωκαὶ διὰ τῶν ὁρῶν αὐτῶν διελθεῖν τρέββα да се четатъ не διὰ τῶν ὁρῶν αὐτῶν „презъ тѣхнитъ планини“ както поправа A. Heisenberg, а διὰ τῶν ὁρῶν αὐτῶν „презъ тѣхнитъ предѣли“ (вж. четенията къмъ текста, ib., p. 58 ad l. 15). — Ср. Erhgaemius, op. c., v. 8296 sqq.

1239-
40